

[Handelsministeren.]

relationer, er det imidlertid ikke udelukket, at de nordiske lande vil indtage en forskellig holdning til de fire patentkonventioner, og det ligger klart, at de tidsmæssigt ikke kan følges ad i lovrevisionen.

I Sverige vil lovforslag formentlig blive fremsat i efteråret 1977 med henblik på tiltrædelse af PCT, Den europæiske Patentkonvention og Europarådskonventionen, medens der endnu ikke foreligger en endelig stillingtagen i Finland og Norge.

Imidlertid er der grund til at regne med, at man i alle 4 lande vil gennemføre de samme ændringer i den gældende lovgivning, således at den ensartethed, vi nu har for så vidt angår nationale patenter og patentansøgninger, vil blive opretholdt, uanset hvordan landene slutter sig til de internationale ordninger.

Der er grund til i denne forbindelse at nævne, at man med vedtagelsen af dette lovforslag vil ophæve bestemmelserne om nordiske patentansøgninger. Disse bestemmelser blev indført i de nordiske landes love i 1968, men er aldrig sat i kraft, især på grund af modstand fra de berørte erhverv i Danmark og Norge.

Siden vedtagelsen er der sket en udvikling henimod mere omfattende internationale ordninger, og der er nu enighed mellem de nordiske lande om, at et system med nordiske patentansøgninger ikke er aktuelt efter vedtagelsen af Den europæiske Patentkonvention.

Jeg vil dernæst gerne nævne hovedtrækkene i de fire konventioner, der findes som bilag til lovforslaget.

Den europæiske Patentkonvention blev vedtaget i München i 1973 af en række europæiske lande. Konventionen indebærer, at der oprettes en europæisk patentorganisation med hovedsæde i München, Den europæiske Patentmyndighed, som får til opgave at udstede patenter med gyldighed for de kontraherende stater.

Ansøgerne indleverer normalt deres ansøgning direkte til Den europæiske Patentmyndighed med angivelse af, for hvilke lande der ønskes europæisk patent.

Den europæiske Patentkonvention regulerer som hovedregel kun proceduren frem til meddelelsen af patentet. Når dette er endeligt udstedt af Den europæiske Patentmyndighed, får patentet i hvert af de tilsluttede lande, ansøge-

ren har designeret ved ansøgningens indlevering, som hovedregel stilling som et patent meddelt af den nationale patentmyndighed med de virkninger, hvert lands nationale lovgivning i øvrigt fastsætter.

Bortset fra muligheden for at få patent på lægemidler, næringsmidler og fremstillingsmetoder for næringsmidler adskiller konventionens patentérbarhedsbetingelser sig ikke væsentligt fra gældende dansk ret.

Fællesskabskonventionen er vedtaget af De europæiske Fællesskabers medlemslande i 1975. Den medfører, at Den europæiske Patentmyndighed vil kunne udstede et patent, der har gyldighed for samtlige fællesmarkedslande under ét, således at dette ikke kan udstedes for blot ét eller nogle EF-lande. Der indføres dog en overgangsperiode på højst 10 år, hvor ansøgeren skal kunne vælge mellem et europæisk patent for blot nogle EF-lande og et Fællesskabspatent.

Hovedformålet med Patentsamarbejdsstraktaten – efter den engelske betegnelse også benævnt PCT – er at centralisere nyhedsundersøgelsen og patentérbarhedsbedømmelsen af patentansøgninger til nogle få af verdens største patentmyndigheder. Modsat de to allerede nævnte konventioner forudsætter den således ikke, at der oprettes en international myndighed, og den overlader til medlemslandene selv at bestemme, om patent skal udstedes.

Ansøgeren indleverer til patentmyndigheden – sædvanligvis i det land, hvor han har bopæl – en international ansøgning. Patentmyndigheden undersøger, om ansøgningen opfylder visse formelle betingelser, og sender den derefter til den internationale myndighed, som skal foretage nyhedsundersøgelsen og eventuelt også patentérbarhedsbedømmelsen. Rapporterne fra denne myndighed indgår derefter i de enkelte landes endelige afgørelse af patentansøgningen.

Europarådskonventionen indeholder bestemmelser om, hvilke krav de kontraherende lande kan stille med hensyn til patentérbarhed, og om indholdet og fortolkningen af patenter. Ved en harmonisering af reglerne om industriel anvendelighed, nyhed og opfindeshøjde tilsigter man at gøre det lettere for industrien at søge patent i flere lande.

Siden sin vedtagelse har denne konvention været forbillede for flere vesteuropæiske landes patentlovgivning, ligesom dens materielle be-